

Sygn. akt II Ka 309/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Pucyk

przy udziale Prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2022 r.

sprawy **M. Ż.**

oskarżonego z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 27 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 1089/21

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 309/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. II K 1089/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. Ż.	Pozytywna opinia odnośnie osoby oskarżonego z miejsca pracy i z miejsca zamieszkania.	Dołączone do apelacji dokumenty	k. 114-120
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	- umowa zlecenia z dnia 01.06.2021 r.; - zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 20.07.2021 r.;	Dowody uznane za wiarygodne, aczkolwiek ich znaczenie w kontekście rozstrzygnięcia o karze

	<ul style="list-style-type: none"> - umowa zlecenia z dnia 17.03.2021 r.; - oświadczenia z dnia 01.09.2021 r. x2; - opinii wójta z dnia 03.09.2021 r.; - oświadczenia z dnia 28.08.2021 r. 	omówiono w rubryce 3.1 w dalszej części niniejszego wywodu.
--	--	---

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu w pkt I i II kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, podczas gdy nieznacznym stopień społecznej szkodliwości czynów zabronionych przypisanych oskarżonemu, stopień ich zawinienia, a w szczególności okoliczność przyznania się do popełnionego czynu oraz okoliczności towarzyszące zatrzymaniu oskarżonego, a także	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego uzasadniają wymierzenie kary łagodniejszej, a także nieuwzględnienie przez Sąd faktu przyznania się przez oskarżonego do winy i opisanie przebiegu zdarzeń, umożliwiającego Sądowi poczynienie dokładnych ustaleń stanu faktycznego oraz nadanie zbyt dużej wagi pod kątem dyrektyw wymiaru kary okoliczności uprzedniej karalności oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przesłanka rażącej niewspółmierności kary z art. 438 pkt 4 kpk jest spełniona wyłącznie wtedy, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona w I instancji kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Sąd Odwoławczy może oczywiście zmienić wymiar, czy też rodzaj orzeczonej wobec sprawcy kary, ale jedynie wówczas gdy stwierdzi, że kara ta jest „rażąco surowa”, nie zaś „surowa”. Tego rodzaju uchybienia nie stwierdził Sąd Okręgowy w rozstrzygnięciu o karze w skonkretyzowanej sytuacji podsądnego M. Ż..</p> <p>Sprawca przestępstwa z art. 244 kk podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W tychże ustawowych „widelkach” należało rozważyć współmierność pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze wymierzonej oskarżonemu. Sąd Rejonowy w rubryce 4 tabelarycznego uzasadnienia (k. 103v-104v) wskazał</p>		

komplet okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia o karze w sytuacji oskarżonego, przeprowadzając ich wzorowy bilans i każdej z nich przypisując właściwe znaczenie. Sąd Okręgowy nie widział konieczności dublowania dość wyczerpującego wyводу Sądu Rejonowego w tym względzie.

Sąd Okręgowy w pełni zgodził się z Sądem Rejonowym, iż stopień społecznej szkodowości konkretnego czynu oskarżonego M. Ż. przypisanego mu w zaskarżonym wyroku był wysoki. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 kpk). Rozważenie ich po kolei, w skonkretyzowanej sytuacji M. Ż., wypadło dla niego wyjątkowo niekorzystnie. Ustawodawca wymienił w art. 115 § 2 kk tak liczne i zróżnicowane przesłanki podlegające ocenie przy ustalaniu społecznej szkodliwości czynu, by nie istniało zagrożenie, że sądy będą stosować tylko automatycznie zagrożenie karą jako najważniejszy wyznacznik tej oceny. Przecież wręcz nie ma w tym katalogu przesłanki "zagrożenia karą" (por. postanowienie SN z 17.11.2020 r., IV KK 83/20, LEX nr 3080550). Tymczasem, w sprawie niniejszej, Sąd Okręgowy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż autor apelacji samą tylko kwalifikacją prawną i ustawowym zagrożeniem karą limituje stopień społecznej szkodliwości, co można było

wyprowadzić z toku rozumowania przedstawionego we wniesionym środku odwoławczym.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, wagi okoliczności przyznania się przez oskarżonego M. Ż. do winy w kontekście charakteru zarzucanego czynu nie należało przeceniać w sposób, w jaki czynił to obrońca, albowiem okoliczność ta nie zawsze ma ten sam ciężar gatunkowy. Na pytanie czy wobec oskarżonego orzeczono prawomocnie 8 zakazów prowadzenia pojazdów wymienionych szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w rubryce 1.1.1 (k. 101-101v) i czy cofnięto mu uprawnienia do prowadzenia tychże w postępowaniu administracyjnym należało odpowiedzieć twierdząco. Na kolejne pytanie czy oskarżony został złapany „na gorącym uczynku” podczas rutynowej kontroli funkcjonariuszy Policji – także twierdząco. W tym stanie sprawy, zaprzeczenie winie oskarżonego odnośnie stricte zarzutu stawianego mu w tej sprawie tj. art. 244 kk w zb. z art. 180a w zw. z art. 11 § 2 kk, mijaloby się zatem z logiką sytuacji.

Prawidłową w kontekście względów prewencji indywidualnej była konstatacja Sądu Rejonowego, iż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia mogła być jedyną braną pod uwagę w skonkretyzowanej sytuacji M. Ż.. Oskarżony składając wyjaśnienia bagatelizował zdarzenie z a/o, przedstawiał je jako chwilową nagłą sytuację, tłumacząc, że do stacji do K. kierował towarzyszący mu kolega, a on przesiadł się jedynie na chwilę na 2-3 km, aby ten mógł zjeść hot-doga i wypić kawę. W ocenie Sądu Okręgowego,

Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż towarzysz oskarżonego mógł uczynić to podczas kilkuminutowego postoju – nie była to sprawa życia i śmierci, żaden stan wyższej konieczności, żadna anormalna sytuacja motywacyjna. Również pracownicy oczekujący na oskarżonego i jego towarzysza podróży mogli poczekać kilka minut więcej, skoro zapewniono im miejsce w hotelu, jak wynikało to z wyjaśnień oskarżonego. Wobec oskarżonego w krótkich odstępach czasu zapadały kolejne wyroki skazujące, z których nie wyciągał on prawidłowych wniosków – a wręcz przeciwnie, nadal naruszał już nie tyle zakaz, co kilka zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. O lekceważącym stosunku oskarżonego do prawomocnych orzeczeń sądów przekonywały okoliczności czynu podlegającemu osądowi w tej sprawie, w której decyzja o kierowaniu samochodem, przy obecności kolegi na fotelu pasażera, który mógł usiąść obok w fotelu kierowcy, umotywowana była wyłącznie tym, aby ów przez kilka minut mógł zjeść posiłek bez zatrzymywania się pojazdu.

Dla osiągnięcia efektu wymierzenia oskarżonemu kary „współmiernej” koniecznym jest uwzględnienie wszystkich dyrektyw wymiaru kary – prewencji generalnej, prewencji indywidualnej, stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy. Z kolei stopień winy w odniesieniu do osoby oskarżonego jest każdorazowo uzależniony od okoliczności, które decydowały o jego swobodzie w wyborze realizacji zachowania zgodnego z prawem. W sprawie niniejszej ani obrońca nie wykazał, ani Sąd Okręgowy nie stwierdził przesłanek, które umniejszyłyby stopień winy

oskarżonego, który zdawał sobie sprawę z możliwych konsekwencji prawnych swojego czynu i jego rangi w kontekście naruszonego porządku prawnego. Karcie karnej oskarżonego przypisano właściwe znaczenie, albowiem dotychczas stosowane wobec oskarżonego kary i środki karne bynajmniej nie wdrożyły go w przestrzeganie porządku prawnego. Wpływ wcześniejszej karalności na wymiar kary za nowe przestępstwo powinien być tym mniejszy, im odleglejsze jest podobieństwo popełnionych przez sprawcę przestępstw. A zatem a contrario – tym większy, im owo podobieństwo jest bliższe. W przedmiotowej sprawie bliskie były i odstępy czasowe między kolejnymi skazaniami oskarżonego, wymienionymi w jego karcie karnej i praktycznie tożsama była ich kwalifikacja prawna (wszystkie albo z art. 180a § 1 kk, albo z art. 244 kk).

Odnosząc się wprost do okoliczności łagodzących podkreślanych przez autora apelacji - warunki rodzinne i źródło utrzymania oskarżonego były mu doskonale znane w dacie popełnienia przez niego czynu przypisanego mu w zaskarżonym wyroku. Możliwość pogorszenia się sytuacji majątkowej małżonków Ź. wskutek braku możliwości pomagania żonie w prowadzeniu działalności gospodarczej, czy też braku możliwości prowadzenia działalności na własny rachunek, stanowią konsekwencję przestępczego działania oskarżonego i nie mogły, w takim stopniu jak żądał tego obrońca, wpłynąć na rozstrzygnięcie o karze. Sytuacja oskarżonego w tym względzie nie jest odosobniona na tle innych skazanych, którzy wykonują

pracę zarobkową, obojętnie w jakiej formie.

Do znamion czynu i naturalnych konsekwencji czynu z art. 244 kk nie należy stwarzanie przez sprawcę tego przestępstwa zagrożenia na drodze, a osądowi podlega konkretny czyn sprawcy i jego okoliczności, nie zaś hipotetyczne okoliczności innego czynu, który mógł popełnić, ale tego nie zrobił. Bez znaczenia pozostawało zatem to, że oskarżony w dniu zdarzenia z a/ o nie był pod wpływem alkoholu, co podkreślał obrońca. Gdyby był pod wpływem alkoholu w dniu zdarzenia, inną treść miałby akt oskarżenia, do którego doszedłby kolejny czyn z art. 178a § 1 kk, a i kara byłaby istotnie surowsza.

Nie przekonał Sądu Okręgowego również argument obrońcy o walorze wychowawczym i pozytywnym wpływie na oskarżonego wykonywania przez niego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego w wyniku wprowadzenia mu do wykonania kary pozbawienia wolności z innej sprawy. Chodziło przecież o inną sprawę, co prowadziło do wnioskowania o postulacie obrońcy zbliżonym do uznania bezkarności za czyn ze sprawy niniejszej, bądź o łagodne potraktowanie oskarżonego tylko dlatego, że wykonywał on już inną karę z innej sprawy, co zgodnie z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie i doktrynie przemawia raczej za surowszym ukształtowaniem rozstrzygnięcia o karze. R. legis tego zamysłu ustawodawca zawarł m.in. w przepisach dotyczących recydywy.

Nagminność czynów o określonej kwalifikacji prawej rzeczywiście

leżała poza czynem sprawcy, tutaj obrońca miał rację, aczkolwiek nagminność jednostkowa, rozumiana jako powtarzające się po raz kolejny i kolejny popełnianie przez oskarżonego tego samego przestępstwa już nie. Kierując się względami prewencji indywidualnej, sąd może brać także pod uwagę fakt, że sankcja nadmiernie pobłażliwa może być przez sprawców potraktowana jako tolerowanie popełnionych przez nich czynów, a tym samym utwierdzać ich w przekonaniu o bezkarności i możliwości uniknięcia realnej odpowiedzialności, co mogłoby prowadzić do utrwalania ich społecznych cech zamiast ich eliminowania (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 29 maja 2008 r., II AKa 120/08, Biul. SAKa 2008, nr 3, poz. 7; wyrok SA w Krakowie z dnia 14 maja 2008 r., II AKa 50/08).

W kontekście prewencji generalnej i argumentacji przedstawionej przez obrońcę, a także dokumentów dołączonych do wniesionej apelacji w postaci zaświadczeń z miejsca pracy oskarżonego, wystawionych przez jego żonę, opinii wójta i oświadczenia części mieszkańców miejscowości, w której mieszka oskarżony, dodać można było, iż ustawodawca wskazuje na oddziaływanie kary na ogół społeczeństwa, nie zaś wyłącznie na najbliższe środowisko sprawcy. Społeczne poczucie sprawiedliwości nie można wszakże utożsamiać ze zmiennymi poglądami opinii publicznej co do surowości lub łagodności orzekanych kar za przestępstwa. Jest ono kategorią socjologiczną, zmienną, zależącą od wielu czynników, częstokroć subiektywnych i wywodzonych z emocji, czy też stopnia

nagłośnienia danej sprawy karnej. Emocje społeczne mogą rozmijać się po pierwsze z ustaleniami poczynionymi przez sąd, a po wtóre, mogą się rozmijać z oceną pewnych faktów, którymi opinia społeczna nie jest zainteresowana lub których jej nie przedstawiono, a zna je sąd merytoryczny. Pozytywna opinia oskarżonego z miejsca zamieszkania i miejsca pracy to stanowczo za mało, aby nadać im znaczenie wiodące. Nie można przeceniać opinii osób, które przyklaskują notorycznemu łamaniu przez oskarżonego prawa i całkowitemu lekceważeniu przez niego orzeczeń sądów oraz organów administracji publicznej, tylko dlatego, że oskarżony jest wg nich miły, uczynny i przydatny. Te okoliczności łagodzące nie były w stanie przełamać okoliczności obciążających oskarżonego i doprowadzić do stwierdzenia, że kara wymierzona oskarżonemu w I instancji jest „rażąco” surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Pozostaje surowa, aczkolwiek zdaniem Sądu Okręgowego nie rażąco, a tylko ów przymiot uprawniałby Sąd Odwoławczy do ingerencji w treść wyroku pierwszoinstancyjnego.

W przedmiotowej sprawie nie mogło być także mowy o rażącej niewspółmierności orzeczonego przez Sąd Rejonowy środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. W świetle art. 56 kk do orzeczenia w przedmiocie środków karnych stosuje się odpowiednio m.in. zasady uregulowane w art. 53 kk, a dotyczące wymiaru kary. Te same argumenty omówione powyżej, przemawiały zatem za uznaniem słuszności i celowości

wyliminowania oskarżonego z grona kierowców na 5 lat.		
Wniosek		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku i znaczne złagodzenie kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny przy zastosowaniu art. 37a kk oraz orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów w minimalnym wymiarze 3 lat;</p> <p>2. przeprowadzenie rozprawy w przedmiocie rozpoznania apelacji z zawiadomieniem obrońcy oraz oskarżonego oraz wysłuchanie oskarżonego;</p> <p>3. zwrócenie się do Sądu Okręgowego w Zamościu o przesłanie akt postępowania prowadzonego pod sygn. II KOW 1732/21, na okoliczność odbywania kary w systemie dozoru, odbycia już kary pozbawienia wolności, spełnienia funkcji wychowawczej;</p> <p>4. o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> • umowy zlecenia z dnia 01.06.2021 r.; • zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 20.07.2021 r.; • umowy zlecenia z dnia 17.03.2021 r.; • oświadczenia z dnia 01.09.2021 r. x2; • opinii wójta z dnia 03.09.2021 r.; • oświadczenia z dnia 28.08.2021 r. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>Bezzasadność zarzutu o który oparto wniesioną apelację warunkowała bezzasadność wniosku głównego. Dlatego też w kratce dotyczącej zasadności/niezasadności wniosku zaznaczono „niezasadny” – jako meritum tego, do czego w istocie dążył obrońca.</p> <p>Ad. 2</p> <p>Rozpoznanie apelacji na rozprawie jest obligatoryjne w postępowaniu karnym, odmiennie aniżeli w cywilnym. Wniosek zbyteczny.</p> <p>Ad. 3</p> <p>Na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk, Sąd Okręgowy oddalił ów wniosek dowodowy, uznając, że okoliczność jaka miałyby za pomocą w/w akt być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy.</p> <p>Ad. 4</p> <p>Na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy zaliczył dowody z wymienionych dokumentów w poczet materiału dowodowego.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Wadliwie wskazany zakres zaskarżenia w apelacji.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>W prawidłowo zredagowanym środku odwoławczym zakres zaskarżenia, zarzuty i wnioski z petitum powinny</p>	

być ze sobą zsynchronizowane, w apelacji obrońcy „rozjeżdżały się”. Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości, tj. co do winy oraz kary, na korzyść oskarżonego, w nawiasie wskazując „co do wszystkich czynów i kar”, co pozostawało zupełnie niekompatybilne z jedynym zarzutem apelacji dotyczącym wyłącznie rażącej niewspółmierności kary i środka karnego (art. 438 pkt 4 kpk). We wniesionej apelacji nie kwestionowano bowiem winy oskarżonego odnośnie czynu z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a wręcz przeciwnie - jako okoliczność łagodzącą uwypuklano przyznanie się oskarżonego do tejże. Akt oskarżenia i zaskarżony wyrok dotyczył jednego czynu i jednej „zasadniczej” kary jednostkowej, nie zaś czynów i kar w liczbie mnogiej. W zaskarżonym wyroku nie było kary łącznej. Dążąc do precyzyjnego ustalenia granic środków zaskarżenia, Sąd Okręgowy nie zamierza uprawiać dydaktyki, niestosownej wobec podmiotów kwalifikowanych, jakim jest obrońca oskarżonego. Konkretnie opracowanie skargi apelacyjnej, w prawidłowym oznaczeniu zakresu zaskarżenia, określa jednak zakres rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (art. 433 § 1 kpk) i można, a nawet należy oczekiwać, że apelacja pochodząca od podmiotów profesjonalnych, wymienionych w art. 427 § 2 kpk, będzie jasno i precyzyjnie ów zakres wskazywać. Wadliwie wskazany zakres zaskarżenia w apelacji nie zmieniał jednak tego, że apelację obrońcy zgodnie z art. 118 § 1 kpk należało odczytywać jako zwróconą przeciwko represji karnej wymierzonej oskarżonemu w I instancji, dlatego też wyrok „w zaskarżonej części” utrzymano w mocy, albowiem z rozpoznawanej apelacji nie sposób było wywieść, że obrońca nie zgadza się „z całością” wyroku, który zaskarżył. Tym bardziej, iż główny wniosek apelacyjny dotyczył wyłącznie złagodzenia kary zasadniczej (z pozbawienia wolności na karę grzywny) i złagodzenia czasookresu stosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

W zaskarżonej części wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. II K 1089/22 utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, mogących wywrzeć wpływ na wyrok Sądu I instancji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze

(tj. 300 zł opłaty od kary i 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------